

IN DE SCHIJNWERPER

Gré van der Blom:

'Als je geen klompen of schoenen had bleef je thuis'

Mevrouw Gré van der Blom (91) woont al 20 jaar op Lambert Meliszstraat 67.

U nam de telefoon op met: 'Gré van der Blom'.

Klopt. Ik nam altijd op met 'mevrouw van der Blom'. Dat was vroeger zo. Maar ik zag dat je met een 06-nummer belde, dus dan kun je opnemen met: 'Met wie spreek ik?', maar nu dacht ik: ik zeg maar gewoon 'Gré van der Blom'.

U bent 91. Voélt u zich ook 91?

Nee, dat niet. Maar om je heen valt wel alles weg. Ik mis zoveel mensen. Mijn man was er een van de acht. Met partners erbij waren dat er 16. Daarvan ben alleen ik nog over. Van mijn kant leven alleen mijn broer van 85 en ik nog. Hier in Lambert Melisz heb je dat ook. Met veel mensen kon ik gezellig over vroeger praten, maar die zijn er allemaal niet meer. Onlangs nog een vrouw die ook van 'de Zuid' kwam. Kon ik lekker mee praten. Ik zit met koffiedrinken beneden nu naast een mevrouw die nog wel het een en ander van vroeger weet. Dat is wel leuk. Al met al valt het daarom niet altijd mee om zo oud te zijn. Ik ben blij als ik 's ochtends wakker word, maar laatst ben ik gevallen. Daar heb ik nog nare gevolgen van, waar ik nog niet van ben opgeknapt. Nou, dan denk je wel eens: van mij hoeft het niet meer.

Bent u een van de eerste bewoners van het vernieuwde Lambert Melisz?

Nee, dat niet. Ik woonde het eerste jaar in het gedeelte dat aan de Peerenboomstraat ligt. Dat was maar heel klein. Dat komt zo. Jarenlang woonde ik aan de Veldweg. In 1986 overleed mijn man op 54-jarige leeftijd. Op de avond voor kerst was hij zomaar opeens dood. Ik ben langer alleen geweest dan getrouwd. Ik raakte in een dip. Volgens de dokter woonde ik daar veel te eenzaam. Al snel kreeg ik die woning hierachter toegewezen. Hier wonen heeft me echt goed gedaan. Je leert weer nieuwe mensen kennen. Maar ja, die gaan van lieverlee ook weer allemaal dood. Daar word je wel eens verdrietig van. Maar ik kan nog best lachen, hoor. Want ik ben geen sacherijn.

Waar heeft uw wieg gestaan?

Op het Zuideinde. Van mezelf heet ik Vink. Nee, geen familie van de huisarts. Ik zat op mijn moeders arm toen we op de Overtoom gingen wonen. Naast waar nu mijn zoon Jan en zijn vrouw Lina wonen. Ik kom uit een gezin van vier kinderen: twee jongens en twee meiden. Mijn man woonde aan de Veldweg. Hij was vijf jaar ouder dan ik. Ik kende zijn hele familie. Je kende mekaar toen allemaal. Ik ging naar de christelijke school, op 1 april 1940. Tijdens de oorlog was er dan wel en dan

weer geen school. Je ging er allemaal lopend heen. Als je geen klompen of schoenen meer had dan bleef je thuis. Vanuit mijn raam hier zie ik dat er veel met de auto naar De Kroosduiker gebracht worden.

Heeft u zelf ook autogereden?

Ja, dat vond ik heel leuk. Samen met mijn man gingen we op de brommer naar theorieles. Ik had toen Tineke en Jan al. We woonden de eerste 9 jaar bij mijn schoonvader in. Mijn jongste dochter Margrietha, die daarna geboren werd, heb ik met dat autootje naar school gebracht. Naar dezelfde school als waar ik op zat. Hij heet nu Wij-land. Tineke woont in Westerkoog en Margrietha in Egmond-Binnen. Ik heb zeven kleinkinderen, waarvan de meeste al getrouwd zijn. Daarbij heb ik vijf achterkleinkinderen. Kijk hoe leuk. Hier staan we met zijn allen op de foto. *(Moeiteloos noemt ze alle namen op.)*

Heeft u tot uw trouwen nog gewerkt?

Ik heb maar kort op huishoudschool Sancta Maria gezeten. Daarna ging ik werken. Ik heb in winkels gestaan, o.a. bij Keg Groothandel op de Dam. En op kantoor. Soms had mijn moeder me nodig en dan bleef ik een tijdje thuis. Toen ik op mijn 23ste trouwde was ik daarna snel zwanger. Mijn schoonvader was al met pensioen en woonde alleen, dus dan was het 'beter' als er iemand bij hem woonde. In die tussentijd wachtten wij op een woning. Twee keer ben ik in de voorkamer bevallen, terwijl hij in de achterkamer zat. Dus dat was niet altijd leuk. Op zijn 80ste is hij nota bene nog hertrouwd. Met een oude geliefde die in bejaardentehuis Groenland in Zaandam woonde. Mijn eigen vader (1902) had een transportbedrijfje. Toen hij stierf had hij jarenlang ms gehad. De vader van mijn vader kwam met veel anderen van de Zuid-Hollandse eilanden naar Westzaan om het Noordzeekanaal te graven. Met de hand. Later ging hij bij houthandel Rot werken. Rot Hout, inderdaad.

Hoe ziet uw week eruit?

Drie keer in de week komt er iemand

van Eveen om me te helpen met douchen. Op donderdag komt mijn huishoudelijke hulp. 's Woensdag ga ik om 12 uur eten in de zaal beneden en op dinsdagochtend is daar koffiedrinken. Dat lijkt veel, maar verder heb ik niks hoor. Want in het weekend ben ik alleen. Ik ga niet meer naar de kerk. Wel ga ik daar met mevrouw Groenveld een keer per maand eten. Zij is hier ook heel lang vrijwilligster geweest. Vroeger ging ik ook wel naar de artiesten die hier op dinsdagmiddagen optreden. Ik kende al die liedjes: 'Kleine Greetje uit de polder...' Maar de mensen met wie ik daar naartoe ging zijn er niet meer. Daarom vind ik het niet meer leuk. Mijn dochters doen om de week boodschappen voor me. Met mijn rolator doe ik dat af en toe ook, want het is goed om even naar buiten te gaan. En ieder weekend brengen Jan en Lina me soep. Ja, ze zijn heel lief voor me.

Je kende mekaar toen allemaal

uit de polder...' Maar de mensen met wie ik daar naartoe ging zijn er niet meer. Daarom vind ik het niet meer leuk. Mijn dochters doen om de week boodschappen voor me. Met mijn rolator doe ik dat af en toe ook, want het is goed om even naar buiten te gaan. En ieder weekend brengen Jan en Lina me soep. Ja, ze zijn heel lief voor me.

Tot welke leeftijd heeft u nog autogereden?

Tot mijn 80ste. Toen ik hier kwam wonen fietste ik ook nog. Mijn kleding koop ik hier beneden bij Marion Mode. Die komt hier om de zoveel tijd. Ik heb nog modeshows voor haar gelopen. Dat deed ik ook voor de winkel van mevrouw Koning in Krommenie. Toen die me vroeg wilde ik dat niet, want ik vond mezelf te dik en niet mooi. Maar ze had me nodig en toen durfde ik het gewoon. Liep ik buiten over zo'n kleed, hoorde ik opeens: 'Gré...!!' Dat was iemand met wie ik op de Dam had gewerkt. Grappig, hè? Dus toen er hier shows gelopen moesten worden, zeiden ze: 'Dat moet jij doen, Gré. Jou staat alles.' Dat doe ik nu niet meer, hoor. Zaterdag ga ik iets kopen voor de trouwerij van mijn kleinzoon Remco, die in juli gaat trouwen.

Wat was de mooiste gebeurtenis in uw leven?

Dat ik gezonde kinderen hebt gekregen en dat ze er allemaal nog zijn. Dat is toch ook een wonder? Als ze met vakantie zijn ben ik altijd blij als ze weer heelhuids terug zijn. Gek, hè?

Marijke van der Pol

